

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Franciscyho a sudkýň JUDr. Daniely Sučanskej a JUDr. Eleny Siebenstichovej v právnej veci žalobcu **A A**, bývajúceho v Ž, zastúpeného JUDr. J S, advokátom so sídlom v Ž, proti žalovanému **S**, so sídlom v B, Ž, **o zaplatenie 159 296 Sk s príslušenstvom a zaplatenie 300 000 Sk**, vedenej na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 6 C 252/1994, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 20. septembra 2006 sp. zn. 23 Co 106/2006, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa v konaní po opakovanej zmene pôvodnej žaloby zo 17. februára 1994 napokon domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu jednak 159 296 Sk s 3 % úrokom z omeškania od 17. februára 1994 do zaplatenia, jednak 300 000 Sk. Na odôvodnenie žaloby v časti, ktorou požadoval zaplatenie 159 296 Sk, žalobca uviedol, že na základe uznesenia OS ZNB Žilina z 13. septembra 1978 ČVS: V bol 14. septembra 1978 zadržaný, uznesením Okresnej prokuratúry v Žiline z 15. septembra 1978 č. P bol dňom 14. septembra 1978 vzatý do väzby a rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín z 15. marca 1979 sp. zn. 2 T 29/79 bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu. V odvolacom konaní, ktoré bolo vedené na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 6 To 162/79, mu bol uložený trest odňatia slobody v dĺžke 3 rokov a trest prepadnutia veci. Z výkonu trestu odňatia slobody bol

podmienečne prepustený 15. novembra 1980. Jeho žiadosti o obnovu konania Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 2 T 29/79 bolo vyhovené, vec bola vrátená prokurátorovi na došetrenie a uznesením PZ v Žiline z 15. marca 1993 ČVS: V bolo konanie voči nemu zastavené. Tým, že ho uvedené štátne orgány zadržali, následne vzali do väzby a odsúdili, mu vznikla škoda. Žalovaný ho len čiastočne odškodnil postupom podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). Suma 159 296 Sk predstavuje podľa názoru žalobcu jednak náhradu žalovaným dosiaľ neuhradenej majetkovej ujmy, ktorá žalobcovi vznikla vo výške 15 947 Sk v dôsledku straty na zárobku v čase jeho väzby a výkonu trestu, jednak náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 143 349 Sk, ktorá mu bola spôsobená spoločenskou a politickou diskrimináciou. Ďalšia žalobou požadovaná suma – 300 000 Sk mala predstavovať nemajetkovú ujmu, ktorá bola žalobcovi spôsobená tým, že v Denníku Práca bol 7. septembra 1979 o jeho prípade uverejnený článok „Pod rúškom svätosti“.

Okresný súd Dolný Kubín rozsudkom z 21. decembra 2005 č.k. 6 C 252/1994-195 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi do 3 dní sumu 140 000 Sk a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovanému nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa neopodstatnene domáhal zaplatenia náhrady za stratu na zárobku vo výške 15 947 Sk, lebo žalovaný pri jeho odškodňovaní v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. postupoval správne. Na druhej strane ale súd dospel k záveru, že žaloba je opodstatnená v časti, ktorou sa žalobca v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka domáhal zaplatenia náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Podľa jeho názoru rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 2 T 29/79 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 6 To 162/79 bolo v danom prípade zasiahnuté do chránených osobnostných práv žalobcu, najmä jeho občianskej cti, ľudskej dôstojnosti, práva na plnohodnotný rodinný a manželský život, na osobnú pracovnú a politickú realizáciu. K námietke žalovaného, že v danom prípade nie je subjektom, ktorý by sa dopustil žalobcom tvrdeného zásahu do osobnostných práv, súd prvého stupňa uviedol, že k neoprávnenému zásahu tu došlo zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ktoré v tom čase riadilo Ministerstvo spravodlivosti SSR a na danom úseku štátnej správy bolo jediným ústredným orgánom vystupujúcim v mene štátu. Navyše, ako dodal súd prvého stupňa, zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov umožňuje osobe poškodenej nesprávnym rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom žiadať aj náhradu nemajetkovej ujmy, pričom zodpovedným subjektom je

práve žalovaný. Za primerané zadosťučinenie, ktoré v danom prípade žalobcovi patrí, považoval súd prvého stupňa 140 000 Sk, preto žalobu nad túto sumu (do 143 349 Sk) zamietol. Zamietol ju aj čo do žalobcom požadovaného príslušenstva. Zamietnutie žaloby v časti, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia 300 000 Sk, odôvodnil súd prvého stupňa tým, že žalovaný nie je subjektom, ktorý nesie zodpovednosť za škodu spôsobenú žalobcovi uverejnením článku „Pod rúškom svätosti“ v denníku Práca zo 7. septembra 1979.

Rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín z 21. decembra 2005 č.k. 6 C 252/1994-195 napadol žalovaný vo výroku, ktorým bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi 140 000 Sk. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací rozsudkom z 20. septembra 2006 sp. zn. 23 Co 106/2006 rozsudok súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutej časti zmenil tak, žalobu v časti o zaplatenie 140 000 Sk zamietol. Žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Na odôvodnenie rozhodnutia vo veci samej uviedol, že napadnutý výrok spočíva na nesprávnom právnom závere súdu prvého stupňa, že orgány činné v trestnom konaní vzatím žalobcu do väzby a jeho odsúdením na trest odňatia slobody a trest prepadnutia veci neoprávnene zasiahli do jeho osobnostných práv. Pojmovým znakom zásahu do týchto práv v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka je totiž neoprávnenosť (nedovolenosť určitého konania) a tento znak nie je v prejednávanej veci daný. Tým, že žalobca bol orgánmi činnými v trestnom konaní (vtedajšími bezpečnostnými orgánmi, prokuratúrou a súdmi) vzatý do väzby a odsúdený za spáchanie trestného činu, nemohlo dôjsť k neoprávnenému zásahu do jeho chránených osobnostných práv, lebo postup týchto orgánov nebol neoprávnený, ale bol v plnom súlade s vtedy platným objektívnym právom.

Uvedený rozsudok odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním, v úvode ktorého zopakoval priebeh jeho vzatia do väzby a odsúdenia. Zdôraznil, že postup orgánov činných v trestnom konaní nebol v súlade so zákonom, čo napokon celkom jednoznačne vyplýva aj zo skutočnosti, že neskôr bolo vyhovené jeho návrhu na obnovu trestného konania. V konaní o obnove bolo konštatované, že rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorých bol vzatý do väzby a odsúdený, boli protizákonné. Orgány činné v pôvodnom trestnom konaní pri svojej činnosti kradli, rabovali, zamieňali zhabané strieborné a zlaté predmety, šperky, dukáty, svietniky, dopúšťali sa podvodného konania, v rozpore s predpismi skartovali spis a falšovali rôzne listiny. Vtedajší Okresný súd Dolný Kubín vec spolitizoval, aby zabránil šíreniu náboženstva na H. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky pri odškodňovaní žalobcu podľa zákona č. 58/1969 Zb. nepostupovalo správne a nezohľadnilo

všetky rozhodujúce skutkové a právne okolnosti. Žiadal, aby dovolací súd zmeňujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, lebo tento výrok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Vyjadrenie žalovaného k dovolaniu sa v spise nenachádza.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti výroku rozhodnutia, ktorý možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie treba zamietnuť.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody dovolací súd neposudzuje iba podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu opravného prostriedku.

1. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. O vadu v zmysle tohto ustanovenia ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval

senát. Dovolateľ žiadnu z týchto väd nenamietol a vada uvedenej povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo.

2. Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná (§ 242 ods. 1 O.s.p.), je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní a dôsledkom nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Ani tzv. inú vadu konania dovolateľ nenamietol a žiadna vada uvedenej povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo.

3. Dovolateľ v dovolaní uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. tvrdiac, že napadnutý zmeňujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

V prejednávanej veci žalobca v konaní na súdoch nižších stupňov uplatnil dva nároky: na náhradu škody v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. a na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 11 a § 13 Občianskeho zákonníka). Žaloba v časti o nahradenie škody (vo výške 15 947 Sk), o nahradenie nemajetkovej ujmy spôsobenej článkom „Pod rúškom svätosti“ (vo výške 300 000 Sk) a o nahradenie nemajetkovej ujmy v peniazoch (nad sumu 140 000 Sk) za zásah, ktorý mal byť spôsobený orgánmi činnými v trestnom konaní, bola zamietnutá už súdom prvého stupňa. Predmetom dovolacieho prieskumu nie je zamietnutie tejto časti žaloby. Zvyšná časť žaloby, týkajúca sa povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 140 000 Sk, ktorá podľa názoru žalobcu zopakovaného aj na odvolacom pojednávaní predstavuje peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej na jeho osobnosti (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) postupom a rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní, bola zamietnutá odvolacím súdom. V dôsledku podania dovolania žalobcu treba v dovolacom konaní posúdiť správnosť tohto rozhodnutia odvolacieho súdu.

Občiansky zákonník v § 11 priznáva každej fyzickej osobe právo na ochranu proti zásahom do osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Zákon nedefinuje pojem zásah ani nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť dotknuté jej osobnostné práva. Je ním však bezpochyby tak aktívne konanie, ako aj pasívne správanie (zdržanie sa konania alebo jeho opomenutie), ktoré má v zákone uvedené znaky. Týmito znakmi je predovšetkým neoprávnenosť zásahu (neoprávneným nie je zásah do osobnostnej sféry, ak sú dané okolnosti vylučujúce protiprávnosť konania, napr. výkon práva, plnenie povinnosti, svojpomoc, nutná obrana či krajná núdza) a tiež jeho objektívna spôsobilosť negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby. Ak určité konanie vykazuje zákonné znaky zásahu do chránených osobnostných práv, má fyzická osoba právo najmä domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov a aby jej bolo poskytnuté primerané zadosťučinenie (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Výšku náhrady určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je preto jednak to, že došlo k neoprávnenému zásahu a jednak to, že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných právach. Obe náležitosti musia byť splnené, aby vznikol právny vzťah, obsahom ktorého je na jednej strane právo domáhať sa ochrany podľa § 11 Občianskeho zákonníka a na druhej strane povinnosť znášať sankcie uložené súdom. Účastníkom, ktorý je v rámci tohto právneho vzťahu nositeľom uvedeného oprávnenia (subjektom ochrany), je fyzická osoba, do osobnostných práv ktorej bolo zasiahnuté. Účastníkom, ktorý je nositeľom povinnosti upustiť od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti alebo odstrániť následky zásahov alebo poskytnúť primerané zadosťučinenie, je vždy tá fyzická alebo právnická osoba, ktorá sa dopustila určitého konania neoprávnené zasahujúceho do chránených osobnostných práv (je pôvodcom alebo subjektom zásahu).

Otázku, kto je v tom – ktorom prípade subjektom ochrany a kto je subjektom zásahu, musí súd v konaní o ochranu osobnosti riešiť vždy medzi prvými. Pokiaľ súd nemá vyriešenú

otázku, do práv koho bolo zasiahnuté, a kto sa dopustil (mal dopustiť tvrdeného) zásahu, nie je (ešte) opodstatnené riešenie otázky nedovolenosti zásahu, jeho intenzity a dôsledkov, existencie príčinnej súvislosti medzi zásahom a spôsobenou nemajetkovou ujmom, adekvátnosti požadovanej formy nápravy spôsobenej ujmy, splnenia podmienok pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, primeranosti výšky priznávaného zadost'učinenia a pod. Je totiž logické, že spornosť v týchto otázkach, môže byť v konaní o ochranu osobnosti riešená len medzi subjektmi, ktorých sa táto spornosť týka – medzi subjektom ochrany a subjektom zásahu. Z tohto hľadiska je preto predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti nielen zistenie, že žalobca je fyzickou osobou, ktorej osobnostné práva boli porušené alebo ohrozené, ale rovnako zistenie, že žalovaný (fyzická alebo právnická osoba) sa dopustil toho konania, ktoré žalobca v konaní označoval za zásah do jeho chránených práv a z ktorého vyvodzoval svoje právo na ochranu osobnosti. Obe zisťovania sú súčasťou skúmania, kto je v konaní vecne legitimovaný. Vecnou legitimáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, v rámci ktorého je jeden z účastníkov nositeľom oprávnenia (je aktívne legitimovaný) a druhý účastník je nositeľom právnej povinnosti (je pasívne legitimovaný). Nedostatok vecnej legitimácie (aktívnej alebo pasívnej) vedie vždy k zamietnutiu návrhu na začatie konania meritórnym rozhodnutím.

V danej veci žalovaný už v odvolaní opodstatnene namietal, že nie je pasívne legitimovaný. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozsudku otázkou, či žalovaný je v danom právnom vzťahu nositeľom povinnosti, výslovne nezaoberal, avšak z toho, že pristúpil k posudzovaniu otázky, či žalobcom skutkovo opisovaný a žalovanému vytýkaný zásah vykazuje znaky neoprávneného (nedovoleného) zásahu do osobnostných práv žalobcu, možno usúdiť, že vychádzal zo záveru o danosti pasívnej legitimácie žalovaného. S týmto záverom dovolací súd nesúhlasí.

Žalobca počas celého konania z hľadiska skutkového tvrdil, že k zásahu do jeho osobnostných práv došlo v minulosti rozhodnutiami (prípadne postupom) orgánov vtedajšej bezpečnosti, prokuratúry a súdov. Žalovaný ale bezpochyby tieto rozhodnutia nevydal a vytýkaného konania sa nedopustil (žalobcu nezadržal, nevzal do väzby, neodsúdil a pod.), preto z hľadiska žalobou uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy nemôže byť považovaný za subjekt zásahu. V časti o náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka nebol pasívne legitimovaný, lebo sa nedopustil toho, čo podľa žalobcom tvrdených skutkových okolností viedlo k vzniku nemajetkovej ujmy. Na tom, že

v danom prípade žalovaný nie je subjektom zásahu (pôvodcom žalobou vytýkaného správania orgánov činných v trestnom konaní), nič nemení skutočnosť, že žalovanou je S. Z hľadiska určenia subjektu zásahu do osobnostných práv nemožno štát (Slovenskú republiku) ani ústredný orgán štátnej správy pre súdy a väzenstvo (Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky) stotožňovať s odlišnými subjektmi (policajnými orgánmi, prokuratúrou, súdmi a pod.), ktoré majú samostatnú právnu subjektivitu a nesú vlastnú zodpovednosťou za prípadné zásahy do osobnostných práv fyzických osôb.

Z uvedeného je zrejmé, že napadnutý zmeňujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu spočíva na názore (že do osobnostných práv žalobcu nebolo zasiahnuté neoprávneným a nedovoleným konaním), na ktorom nemal spočívať. Napriek tomu je však samotné zamietnutie žaloby odvolacím súdom správne, lebo žalovaný nebol v danom prípade pasívne legitimovaný.

Záverom dovolací súd ako poznámku uvádza, že náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 87/1990 Zb. nemožno priznať, ak k zásahu do práva na ochranu osobnosti došlo pred 29. marcom 1990, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 87/1990 Zb. (viď R 27/1993). Týmto zákonom došlo k zmene § 13 Občianskeho zákonníka a zavedeniu nového (ďalšieho) právneho prostriedku ochrany osobnosti. Od účinnosti tohto zákona má fyzická osoba tiež právo domáhať sa na súde priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (tzv. materiálnej satisfakcie). Aj pred účinnosťou zákona č. 87/1990 Zb. mal dotknutý subjekt právo domáhať sa odstránenia následkov neoprávnených zásahov do osobnostných práv a v rámci toho tiež primeraného zadosťučinenia, toto zadosťučinenie ale mohlo mať formu výhradne len morálneho zadosťučinenia, nie peňažného. Zákon č. 87/1990 Zb. nemá priamu alebo nepriamu spätnú účinnosť, preto neprichádza do úvahy priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa novelizovaného § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka za zásah do chránených osobnostných práv, ku ktorému došlo pred účinnosťou zákona č. 87/1990 Zb. (podľa tvrdení žalobcu malo byť do jeho práv zasiahnuté v rokoch 1978 až 1979).

Súdy oboch nižších stupňov sa pri rozhodovaní o návrhu žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch riadili iným právnym názorom, než zodpovedá vyššie vysloveným právnym názorom dovolacieho súdu. Napriek tomu však v konečnom dôsledku bolo rozsudkom odvolacieho súdu rozhodnuté správne tak, že žaloba sa v časti o zaplatenie 140 000 Sk

zamietá. Z tohto dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu zamietol podľa § 243b ods. 1 O.s.p.

V dovolacom konaní (procesne) úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s ustanoveniami § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 4 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V B 28. februára 2008

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: